

Кому світить сонце удачі

Олег Паламарчук

Удосвіта брати-рибалки виходили на човнах у відкрите море. Тільки старшенький, уже жонатий, все більше риби привозить, а молодшому, самотньому парубкові, чомусь не таланить. Запитав невдаха у свого брата:

— Чому щастя само іде тобі до рук, а мене обминає? Адже поряд рибу ловимо...

Старший брат на те посміхнувся:

— Я маю дружину, вона за мене Бога просить, тому і щастить.

— Ну, таке скажеш, — насупився молодший, — ніби я лоба не хрещу!

— Я не те мав на увазі, — відмахнувся брат. — Треба, щоб хтось за тебе хвилювався там, на березі. Ось тоді ніяка буря не страшна і робота в'яжеться. Женись!

Пройшов деякий час. Молодший брат справив весілля. Тепер обох у море випроводжали дружини.

— Будеш за мене молитися? — запитав молодший брат у своєї обраниці.

— Буду, — тихо сказала дружина і просльозилася. — Буду просити у вітру, щоб не дув тобі в лице, буду просити хвиль морських, щоб не гойдали твій човен, буду просити хмар, щоб не затягувалися над тобою, не заступали сонце, не полоскали холодним дощем. Буду молитися за твою удачу і чекатиму хоч усе життя!

Легко стало рибалці на душі від теплих слів, невтомно запрацювали його руки. Він не шкодував сил, старався задля коханої, що залишилася на березі, ревно виглядаючи його.

Вечір пригнав братів-рибалок додому.

— О-го! — здивувався старший брат. — Ти сьогодні мене обігнав!

— Обігнав! — посміхався молодший. — Адже на березі тепер і на мене чекає та, котра своїми молитвами відводить всілякі напасті.